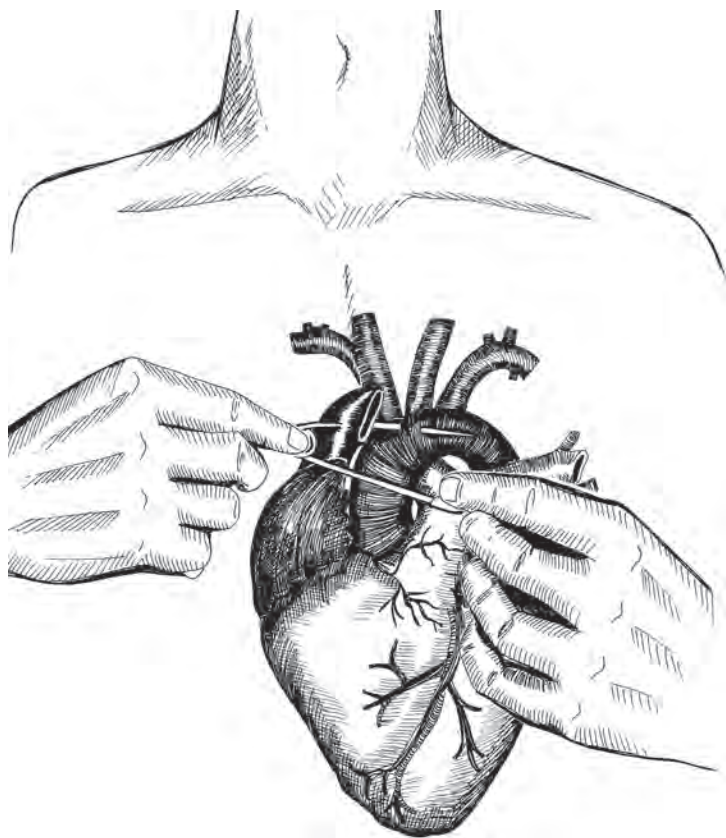

RĂZVAN EXARHU

FERICIREA e un ac de SIGURANȚĂ

CUPRINS

<i>Dragă cititorule</i>	7
CAPITOLUL I	
Fericirea e un ac de siguranță	11
Autobuze, banane și Teleorman	14
Cum am compromis reputația turiștilor români în Bulgaria	14
Dramă, din zece cuvinte	15
HAIDEȚI SĂ HAIDEM 1	16
Repar becuri	17
Surorile trabantiste și scăunelul bleo	19
Rechinul, frate cu delfinul	20
O zi din viața unei sulineze	20
Brrr, ce cald e!	20
HAIDEȚI SĂ HAIDEM 2	22
Cei iubiți dintotdeauna. Despre Lygia și Gellu Naum	23
Chiuveta cu trandafiri	24
Cum văd cerșetorii români Anglia	24
<i>Hamlet</i> , by Motanul Dănilă	25
VagaBonzi. Ia-ți mătura ta și umblă!	25
HAIDEȚI SĂ HAIDEM 3	26
Bobo, pikinezul îmbrăcat în Moș Crăciun	27
Înțelepciunea merge pe jos și face pipi pe ea	28

CAPITOLUL 2

Viața vieții și mama mării	31
Alcoolul salvează vieți	32
<i>What's up, Doc?</i>	33
Când te ridici brusc și te înțepă... ..	34
Alți haimări	34
Ce face un fumător din plăcere?	35
Știi că ești un mare nenorocit... ..	35
Cască gura să-ți scotch dinții!	35
HAIDEȚI SĂ HAIDEM 4	36
Cele două pericole	
cu care se confruntă omenirea	38
Eterna dilemă a eschimoșilor	38
Ucid pentru viață sănătoasă	39
Motanul și bețivul	41
Kestii pe care e bine să le știi despre alcool	42
HAIDEȚI SĂ HAIDEM 5	44
Mai bine alcoolist decât nervos și trist	44

CAPITOLUL 3

Românii și salata boeuf	47
Alege Atletul Albanez	48
Cum e omul... ..	50
Cele mai bune trei gusturi	50
HAIDEȚI SĂ HAIDEM 6	51
Dă-i cu spritul până la ziuă	52
Cum împlânzești un ospătar?	55
Un cazan de ciorbiță	56
Dac-aș fi pentru o zi președinte... ..	57
HAIDEȚI SĂ HAIDEM 7	58
Cum se spune corect?	
Pifteluță sau chifteluță?	59
O ciorbă de burtă și un cappuccino	60
Știi când ar trebui să te culci la loc... ..	62

Omul, între <i>burp</i> și îndreptare	62
Karma și-o face omul cu mâna lui	63
Totul despre urzici	65

CAPITOLUL 4

Dragobete crișă și iubirea în metrou	69
Pentru ce nu mă mai enervez	72
Cum deosebești o femeie	73
Ce ar trebui să știe un bărbat?	74
Fă ce-ți place sau Fă, ce-ți place?!	74
Ce facem când nu facem nimic	76
Ce-și doresc cu adevărat bărbații	78
Bate-mă, turtește-mă, lovește-mă, iubește-mă	78
HAIDEȚI SĂ HAIDEM 8	82
Oameni de neomenie	83
Suedejii, gogoșul și românii	85
Să stăm și să nu facem nimic împreună!	86
Perfecțiunea e cea mai excelentă keștie	88
Costele, fii salutar și nu mă mai fortui!	89
HAIDEȚI SĂ HAIDEM 9	90

CAPITOLUL 5

Prima zi de școală. Compunere.	93
Tatăl meu seamănă foarte mult cu mine	95
De ce iubim reșourile?	96
Adevărul despre grădinițe și fetițe	97
Gă Măria	97
HAIDEȚI SĂ HAIDEM 10	99
Cum să-ți educi frumos părinții	99
Cine a alunecat vreodată pe o coajă de banană?	101
Cum mi-am petrecut eu frumos vacanța de iarnă!	102
Pare mai cald acolo unde miroase a cafea	103
Adevărul despre băieței și grădinițe	104

CAPITOLUL 6

Desființați parcurile, vă rog!	107
Facebook și omul	109
Babe + oligofreni = <i>truth</i>	110
Bombonitze	110
HAIDEȚI SĂ HAIDEM 11	113
Borhot all-inclusive	114
Ne pierdem viața încercând să trăim	116
Pe Facebook este exact ca în viață... ..	117
HAIDEȚI SĂ HAIDEM 12	117
<i>Me and my</i> coasa	118
Consecvența e bună, da' să te ții de ea	120
HAIDEȚI SĂ HAIDEM 13	123
Noaptea în căruță	123
Un regat pentru un sirop de rubarbă	124
Cei ce nu se vor mai rătăci vreodată	127
Adevăratul principiu al vaselor comunicante	128

CAPITOLUL 7

Sacoja și pojeta	131
În limbă e plăcerea	133
Kestiile mici care ne calcă, în mare, pe nervi	134
Cine râde la urmă râde ultimul	135
HAIDEȚI SĂ HAIDEM 14	136
Ce fac ciobanii când se plictisesc?	136
Cum ați petrecut de încălzirea globală?	139
Planeta e un câine mort	141
O recălărire în zori. Irepetabila repetiție a ființei	142
HAIDEȚI SĂ HAIDEM 15	143
Obiceiuri urbane de neînțeles	143

Semne că ești bătrân și destul de tâmpit	144
Top trei aspecte de fiță	145
Tâmpenia, frate cu sinistrul	145
Copii cu cap de pui	146

CAPITOLUL 8

Cu mâinile picior peste picior	149
Zorba românul	150
Despre prietenie și alte animale	152
Fericirea de a fi mulțumit	154
Bețivanii mesei rotunde	157
HAIDEȚI SĂ HAIDEM 16	159
Fericirea națională e mai importantă decât produsul intern brut	159
Viața ca o plajă	162
Depărtarea e aproape	164
Sunt neuropozitiv!	166
Bine că suntem noi deștepți!	169
Ceapă verde și libertate	171

CAPITOLUL 9

Ia-ți șlapul tău și târșâie-l!	175
20 de milioane de oameni furioși	177
De ce ne este atât de frică?	179
Ia-l pe tac-tu de urechi!	181
HAIDEȚI SĂ HAIDEM 17	184
Găurește acum, întrebă-mă cum	184
Ce te face fericit?	185
Nu vă speriați, plouă decât, dar așa-mi pare de rău...	187
Pericol public sunteți voi la cap	188
Omul și gardul	190
Intimitatea publică	193

CAPITOLUL 10

Cretinilor din lumea întreagă	196
Decât atât, decât	198
HAIDEȚI SĂ HAIDEM 18	200
Norocel, băi doamnă!	200
Horia hăituiște hamsterul	201
A căutat un om pe Google	202
De ce iubim cretinii	202
Prietenii mei, rinocerii	204
Scularea la culcare!	206
O miresică pentru bossulică	208
HAIDEȚI SĂ HAIDEM 19	210
Răspunsul la cea mai importantă întrebare	211
Vieți posterioare	212
Primele cuvinte ale puișului: „Mânca-ți-aș“	213
Voi vă faceți seara diferența?	214
I-au dat dinții! Înapoi	214

CAPITOLUL 11

Înghesuie-mă și spune-mi tu	217
Cum ținea post bunicul lui Bob Marley	218
Soare cu dinți, lună cu gingii	219
Cât lapte conține laptele praf?	220
Veniți de luați mardeală!	221
Doamne-ajută-te!	222
HAIDEȚI SĂ HAIDEM 20	224
Adevărat s-a balonat!	225
Crede, nu cerceta și înjură creștinește!	228
Doamne, dacă exiști... ..	228
E greșiți care crede... ..	228
Rahaturi cu suflet	230
Rătăciți între ritualuri	232
Spiritul Crăciunului și prietenii săi	234

Țoapa lui Dumnezeu	236
Salutul oamenilor de succes	236
De ce își fac românii cruce în autobuz?	236

CAPITOLUL 12

<i>Unfriend, block</i> și uși trântite pe <i>silent mode</i>	239
Covrigii cubaneji și Sindromul Drăgășani	240
Nu mai putem face ceva, fără să mai facem și altceva, în același timp	241
Trăim vremuri complicate	243
Noi, bicicliștii acestei țări... ..	245
HAIDEȚI SĂ HAIDEM 21	247
Peștelevizor	248
Ultimul maidan	249
Era frumos odată, dar nu prea!	251
Sunt mai bun decât Borat!	252
Diferența dintre o hipsteriță... ..	253
Omul se trage din berbec, nu din maimuță	253
Era mai bine înainte	255
Se ard micii, mamaie!	257

CAPITOLUL 13

Che Guevara noastră cea de toate zilele	261
Ce-și dorește omul cu mâna lui	262
Frica se învață	264
HAIDEȚI SĂ HAIDEM 22	266
Ofensiva amatorilor	266
Foarte pozitiv, destul de negativ	268
Bătrânici desperate	270
Bulendrele e viața mea	272
Cu pastramă și cu vin, uite-așa ne chinuim!	274
Surâdeți, arățați-vă colții!	276

CAPITOLUL 14

Mihail Sadomasoveanu - sau despre cum

orce fraer poa' să-și facă selfie singur	279
Opere cochete	280

CAPITOLUL 15

Legătura dintre Johann Strauss

și dinozaurii noștri pitici	289
Patria descurajării	289
Extraterestrii au descoperit șaorma	292
HAIDEȚI SĂ HAIDEM 23	294
Vând Casa Poporului	295
Sămânță și tâmpi	295
Cocalariatul	297
Românul, frate cu străinul	299
Pe ce se bazează economia României?	301
HAIDEȚI SĂ HAIDEM 24	304
Cetățeni, stăpâniți-vă bucuria!	304
Încă nu e clar cum sunt tipii	
care umblă cu trotineta	306
Deci în concluzie, decât	308

CAPITOLUL I

Fericirea e un ac de siguranță

„Cine nu se îngrijește de lucrurile mici va cădea încetul cu încetul în cele mari.“ Asta e o vorbă de ascet, de la Avva Dorotei. Mi-a răsărit în minte când am trecut pe lângă Obor și am revăzut, în mulțimea înghesuită la semafor, un chip despre care am scris acum ceva timp.

Nu știu ce-or fi zicând înțelepții, dar mie piețele mi se par locuri perfecte pentru meditație, ca de altfel toate spațiile publice cu o ofertă sufocantă de diversitate umană. Dar piețele incorecte politic și sanitar, cum era Oborul, au ceva special.

Totul este mult mai direct, mai intens și necenzurat: culorile, mirosurile, strigătele, fumul grătarelor, vocile amestecate, marfa de neimaginat uneori, forfota de K1, parada modei sacoșelor și bănuiala asta continuă că s-ar putea să fie adevărat că puțin înseamnă mai mult, *less is more*.

Un fel de înghețată de exces, cu topping de lipsă. Cred că primul sentiment pe care-l încerc mereu când ajung în piața din Giurgiu, de exemplu, este că viața există mereu în cu totul altă parte decât credeam cu cinci minute înainte. Chiar și preocupările cele mai imediate sau grosolane – mici și bere – dacă sunt practicate cu sinceritate și devotament, îmbracă forma perfecțiunii.

Iar mutrele voioase ale negustorilor și ale bețivanilor te determină să începi să-ți numeri motivele sau posesiunile care te fac la fel de exuberant. E aceeași curiozitate de a ști, de a înțelege cât și ce îți trebuie pentru a încerca acea bucurie de grad zero, care se declanșează când muști dintr-un măr, când te întinzi, când simplul fapt că ești viu devine o sărbătoare.

Chipul pe care l-am revăzut era al unei țigănci fără vârstă, pe care am urmărit-o în timp ce-și aranja marfa pe o lădiță, undeva, prin praful din Obor. Era înrudită cu toate figurile interesante pe care le poți vedea pe Discovery, în filme de călătorii prin locuri exotice sau prin arhivele de etnografie. Avea privirea aceea care străpunge obiectivul aparatului și îți se înfige direct între ochi, pentru toată viața.

Avea o țigară în colțul gurii, pe care a ținut-o așa până când s-a stins, și un aer tare caraghios când închidea un ochi, ferindu-l de fum. Gesturile ei lente și măsurate îmi spuneau că mâncase ceva bun și băuse cu siguranță suficient cât să înțeleagă că nu are niciun motiv să se grăbească. Și în tot acest timp, zâmbea ca și cum ar fi cântat ceva pentru ea, pe jumătate în gând, pe jumătate îngânat. Aranja tacticos lădița aia prăpădită, netezea hârtia, o întindea bine de colțuri și se tot foia pe lângă o traistă mică. Așteptam să scoată marfa, pentru că tot ritualul părea făcut să anunțe ceva grozav de important.

Nu reușeam totuși să-mi imaginez ce ar fi putut să vândă, mai ales că bocceluța era mult prea mică pentru scenarii somptuoase. A mai fumat o țigară, odihnindu-se. Scena avea o grație și un mister care mă umpleau de bucurie. Era ca și cum ai fi suprapus un film derulat cu încetinitorul peste un fundal în care lumea se mișcă pe repede înainte.

Era evident că femeia era complet desprinsă de felul în care o priveam eu, că nu și-ar fi imaginat niciodată că liniștea ei poate fi ceva memorabil și important pentru o ființă întâlnită

întâmplător. Dacă minimalismul ar fi avut nevoie de o imagine pentru publicul din Obor, ar fi fost simplu. Dar ceea ce se vedea cu un ochi majoritar era o ființă de neînțeles, poate chiar neinteresantă și foarte ușor de catalogat la prima vedere.

Oricât aș fi încercat, nu reușeam să ghicesc ce urma să întindă pe taraba ei improvizată și ce ar fi putut să-i ofere acea stare de desprindere pe care nu am văzut-o la niciunul dintre trecătorii fără chip. Îmi era clar, pe măsură ce se pregătea să stingă țigara de odihnă, că voi asista la o lecție totală de zen.

Și-a aprins o nouă țigară și s-a apucat să înșire marfa, cu gesturile unui sculptor în bob de orez. Își lăsa din când în când capul pe spate, vântul îi arunca fumul spre ochiul închis preventiv, și zâmbea ca și cum ar fi știut că nimeni nu poate formula nicio concluzie născută din *ce* și *cât*.

Vindea ace de siguranță.

Autobuze, banane și Teleorman

Când mai eram mare director la Radio Guerrilla, aveam un mic capriciu: îl rugam pe Cătălin Grădinariu, reporterul nostru, să adauge trei întrebări fixe la fiecare sesiune de *vox populi*. Răspunsurile erau folosite în emisiunile mele sau chiar la știri. Un fost coleg de la radio, Shark, mi-a amintit de întrebări și mi-a spus că abia în contextul electoral a înțeles, după 13 ani, cât de vizionare erau. Iată-le:

1. Ce părere aveți despre autobuze?
2. Vă plac bananele?
3. Sunteți cumva din Teleorman?

Ca să nu te îndoiești de existența lui Dumnezeu, la ultima întrebare cam 70% dintre intervievați răspundeau: „Dar cum v-ați dat seama?“

Cum am compromis reputația turiștilor români în Bulgaria

Într-o vreme, înotam des, deci făceam și saună. De multe ori, întâlneam niște domni veniți să stea o oră la căldurică. Aveau lanțuri de aur și vorbeau tâmpenii, fără să iasă pentru dușuri reci. Îi enervam ușor, că făceam prea cald, dar se repliau grațios, lăsând ușa deschisă „ca să se mai răcorească“, *as they used to say*.

Într-una din zile, conversația între ei cam lâncezea, eu tocmai făcusem 120 de grade și toată lumea privea, chinuit, pietrele încinse. Ca să destind atmosfera, am zis: „Ce bine ar merge acum un grătar pe pietrele astea!“

Domnii nu au râs, ci doar s-au relaxat vizibil, cu gândul la o idee așa de bună.

Există posibilitatea ca vreunul dintre ei să fi ciripit, să fi împărtășit taina cu cei de-acasă.

La un an-doi după această întâmplare, am citit o știre despre niște români care au făcut grătar în saună, în Bulgaria, la all-inclusive.

Coincidență?

Sper!

P.S.: Foarte recent, un prieten de pe Facebook mi-a povestit că a obținut aceeași reacție de la un tip căruia i-a povestit asta în saună. A încheiat mesajul cu: „Îți dai seama ce ne-ai făcut?!“

Dramă, din zece cuvinte

Ieri dimineață, am fost la spital. Așteptam pe hol și mă uitam cu simpatie la ciorapii unei femei de la țară, 60 plus. Ori-ce hipsteriță i-ar fi iubit din prima. Turcoaz, cu dungi negre, groase, care se tot subțiau, gen *Alice in Wonderland*.

Mi-a prins privirea zâmbitoare și m-a întrebat dacă o pot ajuta să dea un telefon, că nu se descurcă. Mi-am cerut scuze anticipat, am deblocat tastatura din trei încercări și am sunat contactul Orita. I-am dat telefonul, mi l-a înapoiat, ceva nu era în regulă. Am format din nou, am auzit că sună, a vorbit, mi-a mulțumit frumos, a surâs trist, s-a așezat.

Mă îndreptam spre ieșire și am văzut-o din nou. Înțelesesem din conversație că urma să externeze pe cineva, care trebuia să meargă la alt spital, pentru că era foarte grav. Am salutat-o și i-am urat sănătate. Mi-a arătat din mers o hârtiuță șifonată, ruptă dintr-un caiet de matematică, pe care erau scrise un număr de telefon și, mai jos, două nume. Altă rețeta, *no credit*.

Am sunat eu: „Domnul doctor cutare?“ Nu, era celălalt nume de doctor de pe listă. „Vrea o pacientă să vă vorbească.“ I-am pasat telefonul meu: „Domnu’ doctor, bună ziua. Eu sunt femeia la omu’ ăla care l-a mâncat ursu’.“

La vita e tembella.

Ieri am întrebat un pădurar unde se duce să uite de serviciu, de stres și de lume și mi-a zis să termin cu miștourile.

O fashionistă cu copilul, la Victoriei. Are o sacoșă în mâna dreaptă. Vede în zare biserica de lângă Mec. Își face cruce cu tot cu sacoșă.

Acum, la România Actualități, sfaturi despre cum să te comporți la întâlnirea cu un urs.

Io și verișoara nepoatei mele ce rude suntem?

Dacă tinerii milionari elvețieni s-ar apuca să protesteze prin hip-hop, ei s-ar numi: *garçons* de Cartier.

Nu credeam că există numele bărbătesc Vișinel. Oare e ok să îi spui la mulți ani de Florii? Dar lui Brăduț? Sau lui Mugurel?

Avem nevoie de precizie, cât de cât.

POEM

(Nichita Stănescu, pentru Știrile de la ora cinci)

Spune-mi, dacă te-aș prinde-ntr-o zi
și ți-aș rupe talpa piciorului,
nu-i așa că ai șchiopăta puțin, după aceea,
de teamă să nu-ți strivesc meniscul?

L-am descoperit pe Facebook pe Costel Băloiu, alias actorul copil din *Pistruiatul*. E anul 2010 și are cinci prieteni, printre care Becali și Mîndruță. Cum e viața asta...

În limbă e plăcerea! Asta e una dintre vorbele favorite ale lui Răzvan Exarhu, om de radio, de televiziune, bucătar și acum autorul unei cărți cu fericirea în titlu. De la primul rând scris se simte că îi place să vorbească, în aceeași măsură în care îi place să observe și să asculte. E acel tip de povestitor pentru care tăcerea și cuvintele sunt la fel de importante. Iar curiozitatea lui tandră și crudă, în același timp, compune un tablou viu în care se amestecă emoțiile primei zile de școală, șlapii târșâiți ai românilor, relația dintre eschimoși și raw-veganism, revolta antisistem, alcoolul, cărțile, crucile făcute în autobuze, prietenia, urzicile, clișeele, narcisismul din social media, ecologia, salata boeuf, hipsterii, postul, bunicul lui Bob Marley, tradițiile pierdute, bicicliștii aroganți, discuțiile cu părinții, nostalgia, cretinii, obsesia pentru viață sănătoasă și multe alte subiecte care ne umplu viețile și conversațiile, ne indignează și ne emoționează pe toți. Umorel textelor este mereu dublat de o duioșie și de o sensibilitate care te pot face să râzi și să plângi, la câteva rânduri distanță. Iar cartea este construită ca să poată fi citită de oriunde, ca o tavă cu o prăjitură care are alt gust în fiecare pătrăciță, din care ronțai încet și îți dorești să nu se termine.

Ca oamenii
toți gresim, dar
mai ales
ceilalți.

ISBN 978-606-588-959-0

9 786065 889590